

סדר הלימוד ליום כז שבט [יום 145 בשנה]

רבי ייסא אמר, הפסוק הזה אמרה אותו כנסת ישראל בשעה שנבנה בית המקדש ונכנס הארון למקומו. רבי חזקיה אמר, הקדוש ברוך הוא אמר אותו על כנסת ישראל כשישראל עושים רצונו, שהרי אז הקדוש ברוך הוא יושב על כסא כבודו וחס על העולם, וברכה ושלום ורחיבות הכל נמצאים. ואז אמר, זאת מנוחתי עדי עד.

ובא ראה, בשעה שכל האמנים התחילו לעשות האמנות, אותו מעשה ממש שהתחילו היה נשלם מעצמו. הם מתחילים – והיא משלימה את המעשה, היא ממש. מנין לנו? שכתוב ותכל כל עבדת משפן אהל מועד.

כמו זה – (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ. ואם תאמר, ויכל אלהים ביום השביעי – ודאי כך הוא! שכל העולם, אף על גב שכל המעשים נשלמו כל אחד ואחד, כל העולם לא היה שלם בקיומו עד שבא היום השביעי. שכשבא היום השביעי, אז נשלמו כל המעשים, והשלים בו הקדוש ברוך הוא את העולם. זהו שכתוב ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. בזה נשלם, בקיום כל מעשה שעשה, ועל זה ויכל אלהים ביום השביעי.

ובשנבנה בית המקדש, כל מעשה שנעשה – נעשה מעצמו. האמנים התחילו – והמעשה נראה להם להעשות ונרשם לפנייהם והשתלם מעצמו. והרי פשוטה, שכתוב (מלכים א-ו) והבית בהבנתו. לא כתוב והבית כאשר בנוהו, אלא בהבנתו, שהוא נשלם מעצמו. וכתוב אכן שלמה מסע נבנה. לא כתוב בנוהו, אלא נבנה, הוא מעצמו נבנה. וכל בכל מעשה שהוא קדוש, משתלם מעצמו.

ובצלאל בן אורי בן חור. פסוק זה למדנו, שרוח הקדש הכריזה עליו לעיני ישראל ואמר: ובצלאל בן אורי בן חורי למטה יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה. ואתו אהליהב בן אחיסמך, מה זה ואתו? אלא למדנו שאהליהב לא עשה מעשה לבדו, אלא עם בצלאל, ועמו עשה כל מה שעשה. זהו שכתוב ואתו, ואתו ולא לבדו. מכאן שהשמאל בכלל ימין תמיד, ועל זה כתוב (שמות לא) ואני הנה נתתי אתו את אהליהב. זה ימין וזה שמאל.

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן הַמִּשְׁכַּן הַעֲדַת אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה וְגו'. רַבִּי יִיסָא אָמַר, כִּיּוֹן שֶׁעָשׂוּ כָּל הַחֲכָמִים אֶת הַמִּשְׁכָּן, צָרִיךְ לְהַחֲזִיר חֲשׁוֹבֵן מְכַל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים שֶׁנַּעֲשׂוּ בּוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁכָּל חֲשׁוֹבֵן וְחֲשׁוֹבֵן, כְּשֶׁהֵיחָה נַעֲשֶׂה חֲשׁוֹבֵן, כִּךְ הַתְּקִים אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה, וְהַתְּקִים בְּמִקוּמוֹ.

וַיִּשְׂרָאֵל כָּלָם, כְּמוֹ שֶׁנִּתְרַצּוּ בְּמָה שֶׁנִּדְּבָרוּ בְּרֵאשׁוֹנָה, גַּם כִּךְ הַתְּרַצּוּ בְּאוֹתוֹ חֲשׁוֹבֵן, וְאִזּוֹ הַתְּקִים כָּל הַמַּעֲשֶׂה בְּאוֹתוֹ רִצּוֹן. וְלִכֵּן צָרִיךְ כָּאֵן חֲשׁוֹבֵן, מִשּׁוּם שֶׁבִּזְוָה מִתְּקִים הַמַּעֲשֶׂה. אֵלֶּה כְּתוּב, וְלֹא כְּתוּב וְאֵלֶּה. אֵלֶּה זֶהוּ חֲשׁוֹבֵן שֶׁפּוֹסֵל אֶת כָּל הַחֲשׁוֹבוֹנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, וְזֶה הַתְּקִים יוֹתֵר מִכָּלָם, שֶׁבִּזְוָה הַתְּקִים הַמִּשְׁכָּן וְלֹא בְּאַחֵר.

פָּתַח וְאָמַר, (סו כ) וְהָיָה אֲמוֹנַת עֲתִידָךְ חֶסֶן יִשׁוּעַת חֲכָמַת וְדַעַת יִרְאֵת ה' הִיא אוֹצְרוֹ. פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ הַחֲבָרִים, אֲבָל הָרִי שְׁנִינּוּ, כָּל אָדָם שֶׁמִּתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזוֹכֵה לְקַבֵּעַ לָהּ עֲתִים, צָרִיךְ בְּאֲמוֹנָה, שֶׁרִצּוֹנוֹ יִתְכַוֵּן לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יִתְכַוֵּן לְשֵׁם שְׁמַיִם, מִשּׁוּם שֶׁאֲמוֹנָה לְכַךְ הַתְּכוּנָה. חֶסֶן יִשׁוּעַת, לְכָלֵל רַחֲמִים בְּדִין. חֲכָמַת וְדַעַת, שְׁשֵׁנֵי אֵלֶּה שׁוֹרִים זֶה עַל זֶה. זֶה טְמִיר וְגִנוּז, לְהַשְׁרֹת זֶה עַל זֶה.

יִרְאֵת ה' הִיא אוֹצְרוֹ – אוֹצְרוֹ שֶׁל כָּל אֵלֶּה, מִשּׁוּם שֶׁיִּרְאֵת ה' הַזֶּה לּוֹקַחַת כָּל אוֹתָם נְחָלִים, וְנַעֲשִׂית אוֹצֵר לְכָלָם. וְכִשְׁיוֹצְאִים מִמֶּנָּה כָּל אוֹתָם גִּנְזִים כָּלָם, מוֹצִיאָה אוֹתָם בְּחֲשׁוֹבֵן. מִנֵּיִן לָנוּ? שְׁכַתּוּב (שִׁיר ז) עֵינֶיךָ בְּרִכּוֹת בְּחֲשׁוֹבֵן. בְּחֲשׁוֹבֵן וְדַאי עוֹשֶׂה, וּמוֹצִיאָה אוֹתָם בְּרִכּוֹת מִים, וּמִשְׁגִּיחָה לְהוֹצִיא הַכֹּל בְּחֲשׁוֹבֵן. (וּמִשְׁקִים לְכָלָם)

וְיָכֵן נִקְרְאֵת אֲמוֹנָה, וּבְכָל נִקְרְאֵת אֲמוֹנָה, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. וּמָה אִם כָּאֵן צָרִיךְ לְהִרְאוֹת אֲמוֹנָה – לְשֶׁאֵר דְּבָרֵי הָעוֹלָם עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְעַל זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵיחָה מוֹדִיעַ לְכָל יִשְׂרָאֵל סוּד הַנְּאֻמָּנוֹת שֶׁלָּהֶם בְּכָל מָה שֶׁעָשׂוּ, וְהַכֹּל נִתְבָּאֵר.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּכַצְלָאֵל לְעִבּוּדַת הַמִּשְׁכָּן יוֹתֵר מִכָּל יִשְׂרָאֵל. לְמָה? אָמַר לוֹ, הַשֵּׁם גּוֹרֵם, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם שְׁמוֹת בְּאַרְץ לְהַתְּעַטֵּר (לְעוֹרֵר) בָּהֶם וְלַעֲשׂוֹת בָּהֶם מַעֲשֶׂה בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים מו) אֲשֶׁר שֵׁם שְׁמוֹת בְּאַרְץ.

אָמַר לוֹ, סוּד הוּא כָּאֵן. יְהוּדָה הֵיחָה מִצַּד הַשְּׂמָאל, וְחֲזָר וְנִדְּבַק בְּיָמִין, וְעַל זֶה בְּצַד זֶה נַעֲשֶׂה הַמִּשְׁכָּן. הַתְּחִיל מִצַּד שְׂמָאל, וְנִדְּבַק בְּצַד

יָמִין, וְאַחַר כֵּן נִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל יָמִין. כְּמוֹ כֵּן הַתּוֹרָה מִתְחִילָה מְשַׁמָּאל וְנִדְבַקְתָּ בְּיָמִין, וְנִכְלָל זֶה בְּזֶה וְנַעֲשֶׂה הַכֹּל יָמִין. רְאוּבֵן הַתְּחִיל מִיָּמִין וְסָטָה לְשַׁמָּאל, וְנִסְעוּ עִמּוֹ שָׂאֵר הַשְּׂבָטִים שֶׁהֵם שַׁמָּאל, מִשּׁוֹם שֶׁהַתְּחִיל מִיָּמִין וְסָטָה לְשַׁמָּאל.

יְהוּדָה הַתְּחִיל מְשַׁמָּאל וְסָטָה לְיָמִין. הַתְּחִיל מְשַׁמָּאל, מִשּׁוֹם שֶׁבָּא מִצַּד שַׁמָּאל, וְנִדְבַק בְּיָמִין, וְהִמְשִׁיךְ נַעֲשֶׂה בְּצַד הַזֶּה. הַתְּחִיל מִצַּד שַׁמָּאל וְנִדְבַק בְּצַד יָמִין. וְעַל זֶה בְּצִלְאֵל, שֶׁבָּא מִהַצַּד שְׁלוֹ, עָשָׂה אֶת הַמְשָׁכָן וְהַתְּתִקֵן אֲצֵלוֹ. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה בּוֹ, וּבִרְרָה אוֹתוֹ מִכָּלֵם לַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה.

וְנֹתַן לוֹ חֲכָמָה וְתְבוּנָה וְדַעַת, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה, מִשּׁוֹם שֶׁעִמּוֹ הָיָה בְּרֵאשׁוֹנָה הַשֶּׁכֶל הַלֵּב, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ל"א) וּבִלְבָב כָּל חָכֵם לֵב נֹתַתִּי חֲכָמָה. מִשּׁוֹם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נֹתַן חֲכָמָה אֶלָּא לְמִי שֵׁיֵשׁ בּוֹ חֲכָמָה, וּפְרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים וְנִתְבָּאֵר, וְכֵן כְּמוֹ כֵּן בְּצִלְאֵל. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בְּצִלְאֵל – שָׁמוּ גָרַם לוֹ, וְעַל חֲכָמְתוֹ נִקְרָא כֵּן, וְסוּד הַמֶּלֶךְ בְּצִלְאֵל – בְּצֵל אֵל.

פֶּתַח וְאָמַר, (שִׁיר ב') כְּתִפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר כֵּן דוּדֵי וְגו'. בְּצֵלוֹ – הֵינּוּ בְּצִלְאֵל, שֶׁהוּא הַתְּקִין הַמְשָׁכָן וְעָשָׂה אוֹתוֹ, שֶׁכְּתוּב חֲמִדְתִּי וַיִּשְׁבַּתִּי. שֶׁהַמְשָׁכָן נֶחְמַד לְשַׁבַּת בּוֹ, שֶׁהוּא עָשָׂה חֲמִדָּה לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, וְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבַת בְּצֵל הָאֵל. וְזֶהוּ בְּצִלְאֵל.

וּבְפָרִי' מִתּוֹק לְחֶכֶי, שֶׁזֶּהוּ שֶׁעוֹשֶׂה פְרוֹת טוֹבִים בְּעוֹלָם, שֶׁכְּתוּב (הוֹשֵׁעַ י"ד) מִמְּנֵי פְרִיךָ נִמְצָא. מִי הוּא פְרִי? אֵלֶּה הֵם נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם פְּרֵי מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁאוֹתוֹ נִהַר שִׁיּוּצָא מֵעֵדָן מוּצִיא וְזוֹרֵק נִשְׁמוֹת לְעוֹלָם, וְהֵם הַפְּרוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשּׁוֹם כֵּן פְּרִי. זֶהוּ כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ.

בְּצֵלוֹ – זֶהוּ בְּצִלְאֵל. וְעַל זֶה תִּקּוֹן הַמְשָׁכָן עַל יְדֵי בְּצִלְאֵל הָיָה. וּמִשּׁוֹם כֵּן, וּבְצִלְאֵל בֵּן אוּרִי בֵּן חוּר. בֵּן אוּרִי – זֶה אוּר הַשֶּׁמֶשׁ שִׁיּוּצָא. בֵּן אוּרִי – זֶה יָמִין. בֵּן חוּר – זֶה שַׁמָּאל. בֵּן אוּרִי בֵּן חוּר (בֵּן חוּר בֵּן חוּרִי). וְעַל זֶה נִשְׁלַם בּוֹ דִּינוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֵׂה הָעֶגְלָה.

כֵּן הַזֶּהב הַעֲשׂוּי – מֵאוֹתָהּ שֶׁעָשָׂה שֶׁנִּתְּנָה לוֹ יִשְׂרָאֵל, הִיָּה עֲשׂוּי וְנִתְּתִקֵן מִקֶּדֶם לְכֵן. בְּכָל מְלֶאכֶת הַקֶּדֶשׁ – כָּל אוֹתוֹ זֶהב נַעֲשֶׂה וְנִתְּתִקֵן בְּכָל מְלֶאכֶת הַקֶּדֶשׁ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁבְּכָל דְּרָגָה וְדְרָגָה הִיָּה

מתתקן בה זֶהֱב, שאין שלמות אלא ברחמים ודין, ועל זה זֶהֱב הִיָּה הולך בכל מלאכת הקדש. בכל אותה עבודה שנקראת קדש הִיָּה הולך בה זֶהֱב, זֶהֱב בכל.

רבי אבא, רבי יוסי ורבי חזקיה היו יושבים ועוסקים בתורה. אמר לו רבי חזקיה לרבי אבא, הרי אנו רואים שהקדוש ברוך הוא רוצה בדין בכל לערב זה בזה, והוא מאריך דין לרשעי העולם. אם הוא רוצה בדין, למה מסלק אותו מן הרשעים? אמר לו, כמה הרים נעקרו בדבר הזה, אבל כמה דברים גלה המנורה הקדושה בזה.

ובא ראה, הדין שהקדוש ברוך הוא רוצה בו הוא דין ברור, הוא דין שמעורר אהבה ושמחה. אבל הרשעים, כשהם בעולם, כלם דין של זֶהֱמָה, כלם דין שלא רוצה בו הקדוש ברוך הוא כלל. ועל זה לא צריך לערב דין קדוש בדין טמא של זֶהֱמָה, עד שמתכלה מעצמו ומאבדו מהעולם הבא, ואותו דין של זֶהֱמָה שבו, הוא מאבד אותו מן העולם.

פתח ואמר, (תהלים צב) בפרח רשעים כמו עשב ויציצו כל פעלי און להשמדם עדי עד. הפסוק הזה פירושו. אבל בא וראה, בפרח רשעים כמו עשב, כעשב הזה שהוא ביבש בארץ והוא יבש, כששורים בו מים הוא פורח, ואותו יבש פורח. וכאילן הזה קצוץ שצץ מחדש, ולא מעלה אלא אותם פירות לצד זה ולצד זה, שהם ענפים שעולים, ולעולמים לא עולה אילן כפי שהיה בראשונה להיות אילן, וכל זה להשמדם עדי עד, לעקרו מהשרשים ומהכל.

עוד יש סוד אחר בזה, על שהקדוש ברוך הוא מאריך רגזו עם הרשעים בעולם הזה, משום שהעולם הזה הוא חלק של הצד האחר, והעולם הבא הוא צד הקדשה. והוא חלק הצדיקים, שהצדיקים יהיו בו בעטרת הכבוד של רבונם. ושני הצדדים הללו עומדים זה כנגד זה. זה צד הקדשה, וזה הצד האחר שטמא. זה עומד לצדיקים, וזה עומד לרשעים. והכל זה כנגד זה. אשרי הצדיקים שאין להם חלק בעולם הזה, אלא בעולם הבא.

בא וראה, הכל התתקן והתגלה לפני הקדוש ברוך הוא, ואף על פי שבלק ובלעם לא התכוננו על הקדוש ברוך הוא, הכל התתקן לפניו, ולא גרע משכרם כלום בעולם הזה. באותו זמן שלטו על ישראל, שגרום אותו קרבן להסתלק מישראל עשרים וארבעה אלף,

פָּרַט לְכֹל אֵלּוּ שְׁנֵהֲרֵגוּ, שְׁכַתּוֹב (במדבר כה) הֲרֵגוּ אִישׁ וְאֶנְשֵׁי הַנְּצַמְדִים לְבַעַל פְּעוֹר, וְכַתּוֹב קַח אֶת כָּל רְאֵשֵׁי הָעַם וְהוֹקַע אוֹתָם לַה'. וְעַד כַּעַת אוֹתוֹ קָרְבַן הָיָה תְלוּי לְהַפְרַע מִיִּשְׂרָאֵל. שְׁבַעָה מְזַבְחוֹת כְּחֻשְׁבוֹן אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, בֹּא וּרְאֵה, אוֹתָם אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם קָרְבָנוֹת עָשׂוּ בְלֶק וּבְלַעַם, וְנִטְלוּ אוֹתָם מֵאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר לְקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל זֶה הָיָה תְלוּי אוֹתוֹ קָרְבַן, שְׁיִטַל אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר, שְׁנִקְרָא קַלְלָהּ, מִיִּשְׂרָאֵל. וְעַד עַכְשָׁיו לֹא גָבַהּ מֵהֶם. וְזֶהוּ סוּד (מלכים-ב ב) וַיִּפֶן אַחֲרָיו וַיִּרְאֵם. וַיִּפֶן אַחֲרָיו - אַחֲרֵי שְׁכִינָה, שְׁעַמַּד הַצַּד הָאֲחֵר לְאֲחֹר. וַיִּרְאֵם - הִסְתַּכַּל בָּהֶם אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר וּרְאֵה אוֹתָם שְׂרָאוּיִים לְהַעֲנִשׁ, וְעַל זֶה - וַיִּקְלַלֵם בְּשֵׁם ה'. בְּשֵׁם ה' - לְהוֹצִיא אוֹתוֹ שֵׁם ה' מִחַיּוֹב זֶה, מֵאוֹתוֹ חַיּוֹב שֶׁל אוֹתוֹ קָרְבַן שֶׁהִקְרִיב אוֹתוֹ צַד אֱלֹו, וְהַכֵּל מִתְקַן לְפָנֵי הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא נֶאֱבַד דְּבַר. כְּמוֹ כֵּן הַכֵּל הַתְּתַקֵּן לְפָנֵי הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֵן לְטוֹב הֵן לְרַע.

בֹּא וּרְאֵה, דָּוִד הוּא הָיָה שְׁבָרַח לְפָנֵי שָׂאוּל, וְעַל זֶה גָרַם שְׁנֶאֱבָדוּ כָּל אוֹתָם כְּהַנִּי נוֹב, וְלֹא נִשְׂאָר מִכָּלֶם - רַק אֶבְיָתָר לְבַדוֹ שְׁבָרַח. וְזֶה גָרַם כְּמָה רַעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, וּמֵת שָׂאוּל וּבְנָיו, וְנִפְלוּ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֲלָפִים וּרְבָבוֹת. וְעַם כָּל זֶה, אוֹתוֹ חֲטָא הָיָה תְלוּי עַל דָּוִד לְגַבּוֹתוֹ מִמֶּנּוּ, עַד שֶׁכָּל בְּנֵי דָוִד נֶאֱבָדוּ בְּיוֹם אֶחָד, וְלֹא נִשְׂאָר מֵהֶם אֶלָּא יוֹאֵשׁ לְבַדוֹ, שְׁנִגְנַב. כְּמוֹ שֶׁלֹּא נִשְׂאָר מֵאֲחִימֵלֵךְ - רַק אֶבְיָתָר לְבַדוֹ. וְעַד עַכְשָׁיו אוֹתוֹ חֲטָא הָיָה תְלוּי לְעֲשׂוֹת דִּין עַל נוֹב עַל אוֹתוֹ חֲטָא שֶׁל נוֹב, שְׁכַתּוֹב (ישעיה י) עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לְעַמֵּד, וּפְרָשׁוּהָ.

כְּמוֹ זֶה - כָּל הַזֵּהָב הָעֲשׂוּי לְמִלְאֲכָה. מַה זֶה הָעֲשׂוּי? כָּאֵן הִסְתַּכַּל הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשֶׁנִּתְּנוּ יִשְׂרָאֵל זֵהָב לְעַגֵּל, וְהַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִקְדִּים לָהֶם זֵהָב זֶה לְרַפּוּאָה, שֶׁהָרִי זֵהָב הַמְשָׁכֵן הִקְדִּים לָהֶם לְאוֹתוֹ הַזֵּהָב שְׁנִתְּנוּ לְעַגֵּל. שֶׁכָּל הַזֵּהָב שֶׁהָיָה עִמָּהֶם וְנִמְצָא עִמָּהֶם, נִתְּנוּ לְתַרוּמַת הַמְשָׁכֵן. הִהְיָה עוֹלָה בְּדַעַתְךָ, שְׁכַשְׁעֵשׂוּ אֶת הָעַגֵּל נִמְצָא עִמָּהֶם זֵהָב, וְהֵם פָּרְקוּ אֲזַנֵּיהֶם לְטַל אוֹתוֹ זֵהָב, שְׁכַתּוֹב (שמות לב) וַיִּתְּפְּרוּ כָּל הָעַם אֶת נְזָמֵי הַזֵּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם! וְעַל זֶה הִקְדִּים זֵהָב הַתְּרוּמָה, לְכַפֵּר עַל הַמַּעֲשָׂה הַזֶּה. (ומשום כָּךְ)

וּבְצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִטָּה יְהוּדָה, מַצַּד הַמְּלָכוֹת עָשָׂה אֶת כָּל אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה, שֶׁהָרִי כָּל אֲמָנוֹת הַמְשָׁכֵן הַתְּתַקְנָה

בהם ועל ידיהם. בצלאל עשה את האמנות, ומשה התקין את הכל אחר כך. משה ובצלאל היו כאחד. משה למעלה - בצלאל תחתיו. סיום הגוף כמו הגוף. בצלאל ואהליהב, הרי פרשוה - זה ימין וזה שמאל, והכל אחד. ומשום כך, ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וגו', ואתו אהליהב בן אחיסמך למטה דן וגו'.

כ הַזֶּהב הַעֲשׂוּי לַמְּלֶאכֶה בְּכֹל מְלֶאכֶת הַקֹּדֶשׁ וְגו'. רבי יוסי פתח את הפסוק באלישע, שכתוב (מלכים-ב ב) ויעל משם בית אל והוא עלה בדרך וגו'. ונערים קטנים, הרי פרשוה - מנערים היו מכל דברי התורה ומכל מצוות התורה. קטנים - קטני אמונה, והתחייבו בדין העולם הזה ובדין של העולם הבא. יצאו מן העיר - יצאו מסוד האמונה. כתוב כאן יצאו מן העיר, וכתוב שם (הושע יא) ולא אבוא בעיר. (מסוד האמונה נקרא עיר, תהלים מח) עיר ה' צבאות עיר אלהינו).

ויִפֶּן אַחֲרָיו וִירָאם. ויפן אחריו, שהסתכל לאחוריו אם יחזרו בתשובה ואם לא. ויראם, מה זה ויראם? הסתכל בהם שהרי אין זרע מתקן עתיד לצאת מהם, ופרשוה. ויראם, הרי פרשוה שנעשו בליל יום הכפורים, מיד - ויקללם בשם ה'.

וסוֹד הוּא בַּפְּסוּק הַזֶּה. ויפן אחריו - הסתכל בהם אם יענש עליהם והתפנה מזה, כמו שנאמר (במדבר יב) ויפן אהרן, שהתפנה מצרעתו. אף כאן התפנה מענשם. ויראם, שהיו עומדים אחר כך לעשות כמה רעות לישראל.

ויִפֶּן אַחֲרָיו, כמו שנאמר (בראשית יט) ותבט אשתו מאחוריו. מה זה מאחוריו? מאחורי השכינה. אף כאן ויפן אחריו - הסתכל מאחורי השכינה וראה את כלם. שהרי באותו לילה ששולטת על כפרת חטאיהם של ישראל, התעברו מהם אמותיהם. מיד - ויקללם בשם ה' ותצאנה שתיים דבים מן היער. שתיים דבים? שנים דבים הנה צריך להיות! מה זה שתיים דבים? נקבות היו ובניהם. ותבקענה מהם ארבעים ושנים ילדים, הרי פרשוה - כנגד הקרבנות של בלק.

ויְהִי זֶהב הַתְּנוּפָה, למה נקרא זהב התנופה, ולא נקרא כך: כסף התנופה? אלא שני אלה נקראו כך: זהב התנופה, ונחשת התנופה. ולא נקרא כך כסף התנופה, אלא אלו נקראו כך משום שזו היא הסתלקות למעלה, שהרי יש כך למטה, ואינו זהב (כדגמת) התנופה. ובכל מקום תנופה היא הרמה למעלה ולא הורדה למטה.

והוא סוד החשבון הזה, שכל הדרגות והמרפבות הללו כלן עומדות בתנופה (ד), והוא זהב התנופה, וזהו זהב. שכל מה שמתפשט למטה, מסתיר את המראה והטוב והאור שלו, וכשהוא בתנופה, אז הוא זהב טוב בסוד האור שלו. וכל אותו שלמטה – פסלת הזהב, והוא ההתוך שלו.

וכסף פקודי העדה, משום שזה הוא כל מה שמתפשט למטה כף הוא טוב, ואף על גב שאינו בתנופה הזו – הכל הוא לטוב. אבל זהב, כל מה שמתפשט למטה – הכל הוא לרע. זה מתפשט לטוב, וזה מתפשט לרע. ומשום כף צריך להניף תנופה ולהעלות למעלה. וזה צריך להתפשט למטה ולכל הצדדים, משום שעומדים כלם לטוב.

פתח ואמר, (תהלים פד) כי שמש ומגן ה' וגו'. כי שמש – זה הקדוש ברוך הוא. ומגן – זהו הקדוש ברוך הוא. שמש – זהו סוד השם הקדוש יהו"ה, שכאן עומדות כל הדרגות למנוחה. ומגן – זהו סוד השם הקדוש שנקרא אלהים. וסוד זה שכתוב (בראשית טו) אנכי מגן לך. ושמש ומגן זהו סוד השם השלם. חן וכבוד יתן ה', להיות הכל בסוד אחד.

לא ימנע טוב להלכים בתמים – סוד זה (אבות) שכתוב (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. וזהו אור ראשון שכתוב בו (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, שגנזו והסתירו הקדוש ברוך הוא, כמו שבארוהו, וגנז אותו מהרשעים, ומנע אותו בעולם הזה ובעולם הבא. אבל לצדיקים מה כתוב? לא ימנע טוב להלכים בתמים. זהו אור הראשון שכתוב בו (שם) וירא אלהים את האור כי טוב.

ועל זה לא צריך זה להעלות ולהניף אותו, אלא להתפשט ולהתגלות, ולא להתעלות כמו אותו אחר שהוא שמאל, ולכן נקרא אותו תנופה, ולא זה. ומשום כף – וכסף פקודי העדה מאת כפר וגו'.

בא וראה, צד הימין הוא תמיד עומד לקיים את כל העולם ולהאיר ולברך אותו, ומשום כף הכהן שהוא מצד הימין, מזדמן תמיד לברך את העם, שהרי מצד הימין באות כל הברכות לעולם, והכהן נוטל בראש, ועל כף הוא התמנה לברך למעלה ולמטה.

בא וראה, בשעה שהכהן פורש ידיו לברך את העם, אזי השכינה באה ושורה עליו וממלאה את ידיו. יד ימין עולה למעלה מעל יד שמאל, כדי להעלות הימין ולהגבירו על השמאל, ואז כל הדרגות שפורש בהן את ידיו, כלן מתברכות ממקור הכל. מקור הבאר מי הוא? זה צדיק. מקור הכל זהו עולם הבא, שהוא מקור עליון שכל הפנים מאירות משם, שהרי הוא המעין והמקור של הכל, וכל המאורות והמנורות משם נדלקים.

כמו כן המקור והמבוע של הבאר, כל אותן מנורות שלמטה, כלן מאירות ומתמלאות ממנו באור, וזה עומד כנגד זה. ומשום כך, בשעה שהכהן פורש ידיו ומתחיל לברך את העם, אז שורות ברכות עליונות ממקור עליון להדליק מנורות, וכל הפנים מאירות, וכנסת ישראל מתעטרת בעטרות עליונות, וכל אותן ברכות שופעות ונמשכות ממעלה למטה.

בא וראה, משה צוה – ובצלאל עשה, להיות הכל בסוד הגוף, וסיום הגו, שהוא אות ברית הקדש, להרבות אהבה וקשר של יחוד במשכן. והכל נעשה בסוד הימין. ועל זה, בכל מקום שצד הימין נמצא, אין שולטת בו עין רעה. ומשום כך – וכסף פקודי העדה, משום שאותו כסף בא מצד ימין, ולכן נמנה הכל במנין.

רבי יצחק שאל את רבי שמעון. אמר לו, הרי פרשה שברכה אינה שורה בדבר שעומד במדה ובדבר שעומד בחשבון, אז למה היה כאן במשכן הכל בחשבון? אמר לו, הרי זה נתבאר, אבל בכל מקום שצד הקדשה שורה עליו – אם אותו חשבון בא מצד הקדשה, הברכה שורה עליו תמיד ולא סרה ממנו. מנין לנו? ממעשר. משום שבא החשבון לקדש, נמצאת בו ברכה. כל שכן המשכן שהוא קדש ובא מצד הקדש.

אבל כל שאר דברי העולם שלא באים מצד הקדשה, אין הברכה שורה עליהם כשהם בחשבון, משום שהצד האחר, שהוא רע עין, יכול לשלט עליו. וכיון שיכול לשלט עליו, אין ברכה נמצאת בו, כדי שלא יגיעו ברכות לאותו רע עין. (ואיננו מצד הקדשה).

ומדה של קדשה וחשבון של קדשה תמיד נוספות בו ברכות, ועל זה וכסף פקודי העדה. פקודי העדה באמת ודאי, ואין פחד מעין הרע, ואין פחד מכל חשבון זה, שהרי בכל שורות ברכות מלמעלה.

ובא ראה, בזרעו של יוסף לא שולטת בו עין רעה, משום שבא מצד הימין, ועל זה נעשה המשכן על ידי בצלאל, שהרי הוא שרוי בסוד של יוסף, שהוא סוד ברית הקדושה. ולכן משה צוה ובצלאל עשה, להיות הכל בסוד הגוף וסיום הגוף, שהוא אות ברית הקדושה, להרבות אהבה וקשר של יחוד המשכן, והכל נעשה בסוד הימין. ומשום כך – וכסף פקודי העדה, ואותו חשבון הוא חשבון הדרגות הממנות הגדולות שנאחזות מצד הימין, ועל זה כתוב מאת כפר וגו'.

רבי אבא אבא ורבי אחא ורבי יוסי היו הולכים מטבריה לצפורי. עד שהיו הולכים, ראו את רבי אלעזר שהיה בא ורבי חייא עמו. אמר רבי אבא, ודאי נשתתף עם השכינה. חכו להם עד שהגיעו אליהם. כיון שהגיעו אליהם, אמר רבי אלעזר, כתוב (תהלים לד) עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. פסוק זה קשה, מה זה עיני ה' אל צדיקים? אם בשביל השגחת הקדוש ברוך הוא עליהם כדי להיטיב להם בעולם הזה, הרי ראינו כמה צדיקים הם שבעולם הזה, ואפלו מזונות כמו עורבי השדה, לא יכולים להשיג. אם כך, מה זה עיני ה' אל צדיקים?

אף סוד כאן יש. בא וראה, כל אותם בריות העולם, כלם ידועים למעלה, בין לצד זה ובין לצד זה. אותם שלצד הקדשה נודעים למעלה אליו, והשגחתו תמיד עליהם. ואותם שלצד הטמאה נודעים לו, והשגחתו תמיד עליהם. ובמקום ששולטת אותה ההשגחה של צד הקדשה, לא משגיח הצד האחר, ולא יקרב אליו לעולמים ולא יכול לדחותו ממקומו בכל מה שהוא עושה. ולכן עיני ה' אל צדיקים וגו', משום זה הצד האחר לא יכול לשלט עליו. ועכשו יש כאן סיוע שמימי, וכל ההשגחה הטובה שלמעלה היא כאן, וכל צד אחר וכל דבר רע לא יכול לשלט עליכם.

אמר רבי אבא, הרי למדנו שבכל מקום שצד הקדשה שורה עליו – אף על גב שעומד בחשבון, הברכה אינה נמנעת משם. אמר רבי אלעזר, ודאי כך זה. אמר לו, הרי ישראל הם קדש, ובאים מצד הקדש, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה'. וכתוב (ויקרא יא) והייתם קדשים פי קדוש אני. אז למה כשדוד עשה חשבון בישראל, היה בהם המות, שכתוב (שמואל-ב כד) ויתן ה' דבר בישראל מן הבקר ועד עת מועד?

אָמַר לו, משום שלא נטל מהם שקלים, שהוא פְּדִיּוֹן, שְׁכַתּוּב וְנִתְּנָו אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לֵה' בַּפְּקֹד אֹתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף בַּפְּקֹד אֹתָם. משום שְׁצָרִיךְ קֹדֶשׁ (שהוא בגלוי) לְתֵת פְּדִיּוֹן שֶׁל קֹדֶשׁ, וְאוֹתוֹ פְּדִיּוֹן שֶׁל קֹדֶשׁ לֹא נִלְקַח מֵהֶם. בֹּא וּרְאֵה, יִשְׂרָאֵל הֵם קֹדֶשׁ, שְׁעוֹמְדִים בְּלֵי חֻשְׁבוֹן (שֶׁל עֲצָמָם), וְלָכֵן צָרִיךְ פְּדִיּוֹן לְטַל מֵהֶם, וְאוֹתוֹ פְּדִיּוֹן עוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן, וְהֵם לֹא עוֹמְדִים בְּחֻשְׁבוֹן.

מָה הַטַּעַם? משום שְׁקֹדֶשׁ הוּא סוּד עֲלִיּוֹן שֶׁל כָּל הַדְּרָגוֹת. מָה אוֹתוֹ קֹדֶשׁ עוֹלָה עַל הַכֹּל וַיֵּשׁ לוֹ בַּחוּץ קֹדֶשׁ אַחֵר לְמַטָּה שְׁעוֹמֵד תַּחְתּוֹ, וְעוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן וּבְמִנְיָן – אִף כִּי יִשְׂרָאֵל הֵם קֹדֶשׁ, שְׁכַתּוּב קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה', וְהֵם נוֹתְנִים קֹדֶשׁ אַחֵר, כֶּפֶר שְׁלֵהֶם, שְׁעוֹמְדִים בְּחֻשְׁבוֹן, וְסוּד זֶה – יִשְׂרָאֵל הֵם אֵילָן שְׁעוֹמֵד בְּפָנִים, פְּדִיּוֹן (קֹדֶשׁ) אַחֵר עוֹמֵד בַּחוּץ וְעוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן, וּמִגֵּן זֶה עַל זֶה. הִלְכוּ.

פָּתַח רַבִּי אֱלֶעָזָר וְאָמַר, (הושע ב) וְהָיָה מִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא יִמַּד וְלֹא יִסְפֹּר וְגו'. מָה זֶה כְּחוֹל הַיָּם? שְׁנֵי גִוְנִים הֵם כָּאֵן. אַחַד – כְּחוֹל הַיָּם, מִשׁוּם שֶׁהֵם, כְּשֶׁעוֹלִים הַגְּלִים שֶׁלוֹ בְּזַעַף וּרְגֵז, וְאוֹתָם הַגְּלִים עוֹלִים לְשִׁטָּף אֶת הָעוֹלָם, כְּשֶׁמְגִיעִים וְרוֹאִים אֶת חוֹל הַיָּם, מִיַּד נִשְׁבָּרִים וְשׁוֹבִים לְאַחֹר וְשׁוֹכְכִים, וְלֹא יְכוּלִים לְשַׁלֵּט וּלְשִׁטֵּף אֶת הָעוֹלָם.

כְּמוֹ כֵּן יִשְׂרָאֵל הֵם חוֹל הַיָּם, וּכְשֶׁשָּׂאָר הָעַמִּים, שֶׁהֵם גְּלֵי הַיָּם, בְּעֲלֵי הָרְגֵז וּבְעֲלֵי דִינִים קָשִׁים, רוֹצִים לְשַׁלֵּט וּלְשִׁטֵּף אֶת הָעוֹלָם, רוֹאִים אֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מְתַקְּשָׁרִים לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשׁוֹבִים וְנִשְׁבָּרִים לְפָנֵיהֶם וְלֹא יְכוּלִים לְשַׁלֵּט בְּעוֹלָם. דְּגָמָא אַחֲרֵת – מִשׁוּם שֶׁחוֹל הַיָּם אֵין לוֹ חֻשְׁבוֹן וְלֹא עוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן וְלֹא כְּמִדָּה, שְׁכַתּוּב אֲשֶׁר לֹא יִמַּד וְלֹא יִסְפֹּר, אִף כִּי יִשְׂרָאֵל אֵין לָהֶם חֻשְׁבוֹן וְלֹא עוֹמְדִים בְּחֻשְׁבוֹן.

בֹּא וּרְאֵה, יֵשׁ מִדָּה טְמִירָה וּגְנוּזָה, וַיֵּשׁ חֻשְׁבוֹן שְׁעוֹמֵד בְּגְנוּזָה טְמִירָה וּגְנוּז, וְזֶה עוֹמֵד בְּמִדָּה, וְזֶה עוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן. וְזֶהוּ סוּד וְקִיּוּם הַכֹּל, שְׁלִמְעָלָה וּמַטָּה, מִשׁוּם שְׁאוֹתָהּ מִדָּה לֹא נוֹדַעַת לְעוֹלָמִים עַל מָה עוֹמֵד הַסוּד שֶׁל אוֹתָהּ מִדָּה וְעַל מָה עוֹמֵד סוּד אוֹתוֹ הַחֻשְׁבוֹן, וְזֶהוּ סוּד הָאֱמוּנָה שֶׁל הַכֹּל.

וַיִּשְׂרָאֵל לְמַטָּה לֹא עוֹמְדִים בְּחֻשְׁבוֹן, אֲלָא בְּצַד שֶׁל דְּבַר אַחֵר, וְהַפְּדִיּוֹן הוּא שְׁעוֹמֵד בְּחֻשְׁבוֹן. וּמִשׁוּם כֵּן, כְּשֶׁיִּשְׂרָאֵל

בְּכַנְסִים בְּחֶשְׁבוֹן, נוֹטְלִים מֵהֶם פְּדִיּוֹן, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאֵר. וְעַל כֵּן בִּימֵי דוֹד, כְּשֶׁעָשָׂה חֶשְׁבוֹן בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹא נָטַל מֵהֶם פְּדִיּוֹן, הָיָה רִגְזוֹ, וְנֶאֱבָדוּ מִיִּשְׂרָאֵל כַּמָּה חֲלִילוֹת וְכַמָּה מַחְנוֹת.

וּמִשׁוּם כֵּן כָּתוּב בְּמַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן, וְכִסְף פְּקוּדֵי הָעֵדָה וְגו', לְכָל הָעֵבֶר עַל הַפְּקָדִים. וְהַכֹּל הִתְקַדֵּשׁ לְעִבּוּדַת הַמִּשְׁכָּן, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ – כְּפָרִים חֶשְׁבוֹן אֶחָד, שְׁקָלִים חֶשְׁבוֹן אֶחָד. מִשׁוּם שֵׁישׁ עֲלִיוֹנִים שְׁעוּלִים לְחֶשְׁבוֹן עֲלִיוֹן, וַיֵּשׂ אַחֲרֵים שְׁעוּלִים לְחֶשְׁבוֹן אַחֵר. זֶה עֲלִיוֹן וְזֶה תַּחְתּוֹן. וּמִשׁוּם כֵּן כָּתוּב וַיְהִי מֵאֵת כֶּכֶר הַכֶּסֶף לְצַקַּת אֵת אֲדָנֵי הַקֹּדֶשׁ וְגו'. אֵלֶּה הָאֲדָנִים, הָרִי פִּרְשׁוּהָ.

עוֹד פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים קכז) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת וְגו'. פְּסוּק זֶה שְׁלֹמֶה הַמֶּלֶךְ אָמַר אוֹתוֹ בְּשַׁעַה שֶׁהָיָה בּוֹנֶה אֵת בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ וְהִתְחִיל לְבִנּוֹת, וְהָיָה רוֹאֶה שֶׁהַמַּעֲשֵׂה מִתְתַּקֵּן בִּידֵיהֶם וְהָיָה נִבְנֶה מֵעֲצָמוֹ, וְאָז הִתְחִיל וְאָמַר, אִם ה' לֹא יִבְנֶה בַּיִת וְגו'. הִינּוּ הַסּוּד שְׁכָתוּב בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, שֶׁהָרִי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא וְהִתְקִין אֵת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּכָל מָה שֶׁצָּרִיךְ, שֶׁהוּא בַּיִת.

שׂוֹא עָמְלוּ בּוֹנְיוֹ בּוֹ – אֵלֶּה סוּד שֶׁל אוֹתָם נִהְרֹת (נחלים) שִׁיּוּצָאִים וְנִכְנָסִים כָּלֶם בְּתוֹךְ הַבַּיִת הַזֶּה לְהִתְקִינוֹ בְּכָל מָה שֶׁצָּרִיךְ. וְאִךָ עַל גַּב שְׁכָלֶם בָּאִים לְתַקֵּן וּלְעַשׂוֹת אֵת תְּקוּנָתוֹ, וְדַאי אִם ה' – שֶׁהוּא סוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, שֶׁהִתְקִין (בֵּיתוֹ וְלֹא עָשָׂה) וְעָשָׂה אֵת הַבַּיִת כְּרֵאוּי, אוֹתָם בּוֹנִים לְחֲנָם הֵם, אֲלֹא רַק מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה וּמִתְקִין. אִם ה' לֹא יִשְׁמֵר עִיר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים י"א) תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיְהֶיךָ בְּהַמְרֵשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה, וּפְרִשׁוּהָ. וּבְהַשְׁגָּחָה הַזֹּו הִיא שְׁמוּרָה מִכָּל הַצְּדָדִים.

וְאִךָ עַל גַּב שְׁכָתוּב (שִׁיר ג) הִנֵּה מִטְתּוֹ שֶׁלְשִׁלְמָה שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֻרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָלֶם שׁוֹמְרִים אוֹתָהּ. מָה הַטַּעַם הֵם שׁוֹמְרִים אוֹתָהּ? מִשׁוּם שְׁכָתוּב מִפְּחַד בְּלִילוֹת, זֶהוּ פְּחַד הַגִּיחֵנָם שֶׁעוֹמֵד כְּנִגְדָה כְּדִי לְדַחֲוֹתָהּ, וּמִשׁוּם כֵּן כָּלֶם מְקִיפִים אוֹתָהּ.

וְאִךָ עַל גַּב שְׁכָלֶם עוֹמְדִים בְּאוֹר הַמַּחְשָׁבָה שֶׁלֹּא נוֹדַע, וְאָז אוֹר הַמַּחְשָׁבָה הַזֶּה שֶׁלֹּא נוֹדַע מִכָּה בְּאוֹר שֶׁל הַמָּסַךְ, וּמְאִירִים כְּאֶחָד וְנִעֲשִׂים תַּשַּׁע הַיְכָלוֹת.

וְהַיְכָלוֹת אֵינָם מְאִירִים, וְאֵינָם רוֹחוֹת, וְאֵינָם נִשְׁמוֹת, וְאֵין מִי שִׁיעֲמַד בָּהֶם. רְצוֹן כָּל תַּשַּׁעַת הַמְּאוֹרוֹת שְׁכָלֶם עוֹמְדִים

במחשבה, שהיא אחת מהן בחשבון, שכלם לרדף אחריהם בשעה שעומדים במחשבה. ולא נדבקים ולא נודעים, אלה לא עומדים לא ברצון ולא במחשבה עליונה. תופסים בה ולא תופסים. באלה עומדים כל סודות האמונה וכל אותם מאורות מסוד המחשבה העליונה, שלמטה כלם נקראים אין סוף. עד כאן מגיעים המאורות ולא מגיעים ולא נודעים. אין כאן מחשבה ולא רצון.

כשמאירה המחשבה ולא נודע ממה מאירה, אזי מתלבשת ונסתרת בתוך הבינה, ומאירה (מי) למה שמאירה, ונכנסים זה בזה, עד שכלם נכללים באחד, והרי פרשוה. ובסוד הקרבן, כשהכל עולה, נקשר זה בזה ומאיר זה בזה, אז עומדים כלם בעליה, והמחשבה מתעטרת באין סוף, אותו האור שמאירה ממנו המחשבה העליונה נקרא אין סוף.

כיון שמאיר ומתפשטים ממנו חילות, אותה מחשבה נגנזת ונסתרת ולא ידועה, ומשם מתפשטת התפשטות לכל הצדדים, ומתפשטת ממנו התפשטות אחת, שהיא סוד העולם העליון.

וזה עומד בשאלה, והוא מאמר עליון, ופרשוה שנקראת מי, שכתוב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. שאלה אותו שברא אלה. אחר כך התפשט ונעשה ים, סוף כל הדרגות, שהיא למטה. ומשם מתחיל לבנות למטה, והכל עשה באותה צורה ממש שלמעלה, זה כנגד זה וזה כדגמת זה. ומשום כך שמירת הכל ממעלה ומטה.

והתפשטות זו, שהיא מחשבה, שהיא עולם העליון. וזהו אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, שהוא שומר ישראל. (שוא שקד שומר, זהו שכתוב בו (משלי כז) ושמר אדניו יכבד) שלא עומד בו שמירה אלא בעולם העליון.

בא וראה, תכלת המשכן, הכל עומד בסוד עליון, ופרשוה. תכלת וארגמן, אחד להתקשר באחד. והרי נאמר בסוד הכתוב, (דברים ד) כי ה' אלהיך אש אכלה הוא. והרי נאמר שיש אוכלת אש, ואוכלת אותה ומשמדה אותה, משום שיש אש חזקה מאש, ונתבאר.

ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים וצפה ראשיהם וגו'. בא וראה, למדנו שאותם שקלים שכח אותם משה ולא ידע מה נעשה מהם, עד שיצא קול ואמר: ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים.